

(Βογατσ. Θεσσαλον. Καστορ. Καταφύγ. Πάγγ. κ.ά.) Πελοπν. (Λακων. Μάν. Μεσσ. κ.ά.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀπέθαντο παπούτσι - πρᾶμα - ροῦχο - σπίτι - φόρεμα Λακων. Μάν. Μεσσ. κ.ά. Τὸ σκιονὶ εἶναι ἀπέθαντο Λακων. Ἐβαλα μεντοσεσόλες ἀπέθαντες αὐτόθ. Συνών. ἄγραντος 2, ἀήτης, ἀθάνατος 1 β, ἀκατάλυτος 1, ἀλειωτός 2, γιερός. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπέθατη καὶ ὡς κύριον ὄν. ἐν παραμυθ. Βιθυν.

ἄπειθος ἐπίθ. Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. πείθω. Πβ. ἀρχ. ἀπειθής.

1) Ὁ μὴ πειθόμενος, ἀπειθής. 2) Ὁ μὴ πιθανός: Μὴ δό' ἔχης ἄπειθο. Αὐτὸ ποῦ μοῦ λές εἶναι ἄπειθο. Συνών. ἀπίθανος.

ἀπεικάζω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ.) ἀπεικάζ-ζω Σύμ. Χίος (Καρδάμ.) ἀπεικάζου Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Τσακων. ἀμπεικάζω Μακεδ. (Θεσσαλον.) ἀκείκάζου Τσακων. ἀπ'εκάζου Σκόπ. ἀπ'κάζω Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Θράκ. ἀπ'κάζου Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) Θεσσ. (Ζαγόρ. Καρδίτ. κ.ά.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Μάδυτ. Ὀρτάκ. Σουφλ.) Ἰμβρ. Λέσβ. (Ἀγία Παρασκ. κ.ά.) Μακεδ. (Ἀνασελ. Κοζ. Νάουσ. Σιάτ. Σισάν.) Σαμοθρ. Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Βοστιν. κ.ά.) πεικάζω πολλαχ. πεικάκω Θράκ. (Σαρεκκλ.) πεικάζου Εὐβ. (Κύμ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Πάγγ.) πεικάζου Εὐβ. (Στρόπον.) πεισκάζω Κύπρ. (καὶ πεικάζω) πεικῶ Ἀστυπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) πεισκῶ Κύπρ. Ἀόρ. ἀπ'κασα Μακεδ. Προστ. ἀπείκον Χίος (Χαλκ.)

Τὸ ἀρχ. ἀπεικάζω. Ὁ τύπ. πεικάκω ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀρχ. πείκακα.

1) Παρομοιάζω πολλαχ.: Μὲ ποιὸν τὸν ἀπεικάζεις; — Τὸν ἀπεικάζω μὲ τὸν δεῖνα. β) Ἀναγνωρίζω τινὰ Κύπρ. Μακεδ. (Πάγγ.): Ἐν τὸν ἐπείκασα Κύπρ. || Ἄσμ.

Τὸν ἀδιεφθό τ'ς ἀπάντησα χωρὶς νὰ τοὺν πεικάσου Πάγγ. Συνών. γνωρίζω. 2) Εἰκάζω, συμπεραίνω Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ.) Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. Κύπρ. Μακεδ. (Κοζ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) κ.ά. — Λεξ. Περιίδ.: Τί ἀπ'κάζ'ς ἀπ' αὐτά; Κοζ. β) Ὑποθέτω, ὑπολογίζω Κύπρ.: Ὡς πόσον μακρὰ εἶναι τὸ Καρπάσι; — Πεικάζω ὅτι ἀπεδῶ ὡς εἰσθεῖ εἶναι εἰκοσι μίλια. γ) Παθ. φαίνομαι Μακεδ. (Νάουσ.): Ὁ δεῖνα εἶναι καλός, ἀπ'κάζιτι. 3) Νομίζω, θεωρῶ Κῶς Μακεδ. (Σιάτ.) Πελοπν. (Αἰγ.) Πόντ. (Ὁφ.): Σὰν ποιὸν μ' ἀπ'κάζεις ἱμένα; Σιάτ. Πεικάζω πῶς δὲ θά'ρθῃ ὁ δεῖνα Αἰγ. Ἐσὺ ντ' ἀπεικάζεις; (πῶς τὸ θεωρεῖς, πῶς τὸ κρίνεις;) Ὁφ. 4) Εὐρίσκω τι διὰ τοῦ νοῦ, μαντεύω Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Λευκ. Μακεδ. (Ἀνασελ. Σισάν.) Πελοπν. (Λεντεκ.) Πόντ. (Κερασ.) Ρόδ. Σέριφ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Αἰν.: Σὰν τ' ἀπ'κάης, τί μέρα θὰ κάμ' ταχειά! (αὔριον) Αἰτωλ. Τώρα τὸ πείκασα (ἐνν. τὸ μέλλον νὰ συμβῇ) Σέριφ. Ποιὸς μπουρεῖ ν' ἀπ'κάσ' τί κρύβου'ς τὰ χέρια μ'; Ἀνασελ. Στάσ' νὰ τ' ἀπ'κάσου τί θὰ κάμ'ς Θεσσ. || Ἄσμ.

Κόρη μ', ἀτή σου τὸ νογῆς κι ἀτή σου τ' ἀπεικάζεις Λευκ.

Ὅσοι τὸ πεικάσετε, τὰ βουνὰ νὰ πιάσετε, κι ὅσοι ἐν τὸ πεικάσετε, κακὰ θ' ἀπολάψετε

Ρόδ. || Αἰνιγμ.

Χίλια δέματα, | χίλια κομποδέματα,

χίλια νὰ εἰπῆς δὲν τ' ἀπ'κάεις

(τὸ δίχτυ) Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) 5) Στοχάζομαι, σκέπτομαι Κῶς Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ. Κορινθ.) Χίος (Χαλκ.) — Λεξ.

Δημητρ.: Λέν τὸ πείκασα αὐτὸ τὸ πρᾶμα Σουδεν. Ἀπείκον κ' ἐδῶ νὰ φοροῦν τέτοια ροῦχα! Χαλκ. || Παροιμ. Ἐτάζε κι ἀπείκαζε τῶν ἀλλωνῶν τὰ πράματα, ἔχασ' ὁ Γιάννος τὴν κατοίκα του (ὁ εἰς ἀλλότρια ἀσχολούμενος ζημιώνει ἑαυτὸν) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Σὲ ποιὸν μπρὸς εἶσαι δάσκαλον καλὰ νὰ τὸ πεικάσης, νὰ πάρῃς πρῶτα ἄδειαν καὶ πόκα νὰ διαβάσης

Κῶς. 6) Ἀντιλαμβάνομαι πολλαχ.: Τὸν ἀπείκασα καθὼς ἔβαινε 'ς τὸ σπίτι Κεφαλλ. Λὲ δὲν ἀπείκασα Ἀνδρ. Μ' ἀπείκασε ἀπομακρῶς Εὐβ. Οὔτε τὴν πρώτη οὔτε τὴ δεύτερη μέρα ἀπείκασα τίποτε Λευκ. Ἐρχοῦνταν λαγὰ λαγὰ, ἀλλὰ τοὺς ἀπείκασα Εὐβ. (Στρόπον.) Ἀπείκασις ποιὸς ἦρθη; Μακεδ. (Κοζ.) Λέν ἀπείκασι τοὺν σεισμό Σκόπ. Ποῦ τ' ἀπείκασις; Ἰμβρ. Κοιμώμ'να κι ἀπείκασα τοὺν κλέφτ' π' ἄρ'ξι τ'ν πόρτα Στερελλ. (Βοστιν.) Ἐπείκασα μέσ' 'ς τὸ κοπαίν πῶς λείπεν ὁ τράουλ-λὸς μας ὁ κοτῆνοπαρδαλοφίτιλ-λος Κύπρ. Ἐπείκασα τὸ δεῖνα πρόβατο (βραχυλ. ἀντί: ἐπείκασα ὅτι λείπει) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κρουσάροι τὸν πεικάσανε καὶ πάν νὰ τὸν κρουσέφρουν Εὐβ.

Γίδια μπῆκαν 'ς τὸν μαντρί. | — Ποῦ τ' ἀπείκασις, μουρή; Ἡπ.

Ἀγάλη' ἀγάλη, Γιάννη μου, σὰν τοῦ κουμμένου φίδι, μὴ σ' ἀπεικάσ' ἢ πέριδικα κι πιταχτῇ κι φύγῃ

Θεσσ. (Καρδίτ.) || Ποίημ.

Βγαίνει κι ἀκρομάζεται 'ς τὸν ἡλιακὸ μὲ πόθο,

μὴν ἀπεικάσῃ τὴ φωνὴ ποῦ μοιάζει τοῦ καλοῦ της

ΚΠασαγιάνν. ἐν Τέχν. 1, 63. Καὶ παθ. γίνομαι ἀντιληπτὸς Ἡπ. (Ζαγόρ.): Θέλου νὰ τοὺν κάμου, ἀλλ' ἀπ'κάζουμι. Συνών. καταλαβαίνω, νοιώθω. β) Ἐχω τὴν αἰσθησιν τῆς ὀσφρήσεως Σαμοθρ.: Γεῖμι β'ναχουμένους κι δὲν ἀπ'κάζου (εἶμαι συναχόμενος καὶ δὲν δύναμαι νὰ ὀσφρανθῶ). γ) Καθόλου, αἰσθάνομαι Εὐβ. (Κύμ.) Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγόρ.) Πελοπν.: Δὲν ἀπείκασα καθόλου πόνο Κύμ. || Ἄσμ.

Σ' τὸ στόμα τὴν ἐφίλησα, μοῦ λέει, κἄν ἀπείκασα

Ἡπ. Συνών. αἰσθάνομαι 2, καταλαβαίνω, νοιώθω.

δ) Ἀφυπνίζομαι, ἐξυπνῶ Σκόπ.: Δὲν ἀπείκασα προνί, γιατί ἀργησα νὰ πέσουν. Συνών. ξυπνῶ. 7) Ἐννοῶ πολλαχ. καὶ Τσακων.: Κἄτι πεικάζω κ' ἐγὼ Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Δὲν τ' ἀπείκασα καλὰ Πελοπν. (Ἀρχαδ.) Δὲν πεικάζεις ὁλότελα Πελοπν. (Κλουτσινοχ.) Δὲν τοῦ ἀπ'κασαν Μακεδ. Δὲν πεικάζει ἀπ' αὐτὸ τὸ πρᾶμα Κεφαλλ. Δὲν ἀπεικάζω ἀπὸ τέτοιες δουλειές αὐτόθ. Μιλῶ τση, μὰ δὲ 'δεικῇ, τοῦ κεφαλιου' τῆς κάνει (δὲ 'δεικῇ = δὲν θέλει νὰ ἐννοήσῃ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Δὲν ἀπείκαζενε ἡ κακομοῖρα τίποτα ἀπὸ τὸ βολὺ πυρετὸ ποῦ 'χενε Νάξ. (Γαλανῶδ.) Σὰν τό 'κατσεν εὐτὺς τὸ μουλάρι ἡπείκασεν τοῖ τεσσέριζ-ζεν Χίος Ἡ σημ. καὶ μεσν. Ἰδ. Χρον. Μορ. Η 2207 (ἐκδ. JSchmitt) «καὶ ὅσο ἐπληροφορεθῆκεν κι ἀπείκασε τὸν δόλον». Συνών. καταλαβαίνω, νοιώθω, σκαμπάζω. 8) Γνωρίζω, ἡξεύρω Κάρπ. Νάξ. (Φιλότ.): Οὔτε σοῦ 'κλειρα οὔτ' ἀπεικάζω τίποτα Φιλότ. Συνών. γνωρίζω, ξέρω.

Πβ. ἀντικειάζω.

ἀπεικᾶνος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπεικᾶνους Μακεδ. (Σέρρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπεικῶ, δι' ὁ ἰδ. ἀπεικάζω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶνος.

1) Ὁ ἐννοῶν, νοήμων Σέρρ. Συνών. ἀπεικασιᾶνος, ἀπεικαστᾶνος 1. 2) Ὁ προνοῶν Μακεδ.: Αὐτὸς ἢ ἀνθρουπους εἶναι ἀπεικᾶνους.

ἀπεικασιά ἡ, Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀπ'κασιᾶ Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.) ἀπεικασὰ ἀγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπεικάζω.

1) Τὸ νὰ ὑποθέτῃ τις, ὑπόθεσις Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

2) Ὁξεία ἀντίληψις Μακεδ. (Καταφύγ. κ. ἀ.): *Αὐτός ἔχ' μεγάλ' ἀπ'κασιά. Ἀπ' τ'ν ἀπ'κασιά φαίνεται γιὰ ἔξυπνους Μακεδ.*

3) Αἰνίγμα ἀγν. τόπ. Συνών. ἀπείκασμα 3, ἀπεικαστικό, ἀπεικαστό, βρετό, εἶδωλο, λυτό.

ἀπεικασιᾶνος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπ'κασιᾶνους Μακεδ. (Βέρ. Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπεικασιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιᾶνος.

1) Ἀπεικᾶνος 1, ὁ ἰδ., Μακεδ. (Βέρ.) 2) Ὁ μαντεύων Μακεδ. (Καταφύγ.) Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπ'κασᾶνους καὶ ὡς ἐπών. Μακεδ.

ἀπεικασίδα ἡ, Ἡπ. πεικασίδα Ἀστυπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπεικασιὰ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Ἀντίληψις ἔνθ' ἀν.: *Ἐχ' ἀπεικασίδα Ἡπ. Ἡ κόρη πῆρε πεικασίδα τοῦ φόβου του (ἀντελήφθη τὸν φόβον του) Ἀστυπ. Συνών. ἀπείκασμα 2.*

ἀπείκασμα τό, Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. Θράκ. (Σκοπ. κ. ἀ.) Κρήτ. ἀπ'κασμα Μακεδ. (Κοζ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπείκασμα.

1) Εἰκασία Μακεδ. (Κοζ.): *Ἀπ'κασματα εἶν' αὐτά.* 2) Ἀντίληψις, νόησις Θράκ. (Σκοπ. κ. ἀ.) Συνών. ἀπεικασίδα. 3) Αἰνίγμα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Θεσσ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπεικασιὰ 3.

ἀπεικασμός ὁ, Λεξ. Βλαστ. Πρω. ἀπ'κασμός Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπεικάζω.

Τὸ συμπεραίνειν, συμπερασμός Ἡπ. (Ζαγόρ.) — Λεξ. Βλαστ. Πρω.: *Μ' ἀπ'κασμό ἤρθα (κατὰ συμπερασμὸν ὅτι θὰ σ' εὕρισκα) Ζαγόρ.*

ἀπεικαστὰ ἐπίρρ. Ἡπ. ἀπ'καστὰ Ἡπ. (Χουλιαρ.) ἀπεικαστοῦ Πελοπν. (Μάν.) — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 64.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπεικαστός.

Κατὰ συμπερασμὸν ἔνθ' ἀν.: *Ἀπεικαστοῦ τό βρα τὸ δεῖνα πρᾶμα Μάν. Πῆγι ἀπ'καστὰ μὴν τὸν βρῆ Χουλιαρ. Τὰ λέει πάντοτε ἀπεικαστὰ καὶ δὲν τὸν νοιώθεις εὐκολα Ἡπ. Ἀπεικαστοῦ τὸ λές; — Οὐτ' ἀπεικαστοῦ οὐτ' ἀπ' ἀσκειοῦ μου ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν.*

ἀπεικαστᾶνος ἐπίθ. Ἡπ. — Λεξ. Γαζ. (λ. καταστοχαστής) Περιδ. Αἰν. Μπριγκ. Βλαστ. Δημητρ. ἀπεικαστᾶνους Μακεδ. (Βελβ. Κοζ. κ. ἀ.) Σκόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπεικαστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶνος.

1) Ὁ διὰ συμπερασμοῦ εὐρίσκων τι, στοχαστικός, νοήμων ἔνθ' ἀν.: *Ἀπεικαστᾶνους εἶνι αὐτὸς Μακεδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπεικᾶνος 1.* 2) Ὁ προμαντεύων Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. Γνωμ.: *Μετὰ Χριστὸ ἀπεικαστᾶνοι Τσίγγανοι, προφῆτες οἱ γαιδάροι Λεξ. Δημητρ.*

ἀπεικαστικό τό, ἀμάρτ. ἀπεικαστ'κό Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπεικαστικός.

Αἰνίγμα: *Πές μ' κᾶνα ἀπεικαστ'κό. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπεικασιὰ 3.*

ἀπεικαστό τό, Ἡπ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπ'καστό Ἡπ. Θεσσ. Στερελλ. (Δωρ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπεικαστός.

Ἀπεικαστικό, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἀν.: *Παίζουμε ἀπεικαστά; Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Νὰ σοῦ πῶ γ' ἀπ'καστό κι ἂν τ' ἀπ'κάσης Ἡπ.*

***ἀπεικαστός** ἐπίθ. ἀπεικαστὲ Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπεικάζω, παρ' δ καὶ ἀκεικάζου.

Ὁ δυνάμενος νὰ ληφθῇ δι' εἰκασίας, καταληπτός.

ἀπειλή ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημ. Κύπρ. ἀπ'λή Ἀμοργ. Μύκ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάρ. (Λευκ. Παροικ. κ. ἀ.) ἀπ'λὰ Σέριφ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπειλή.

1) Φοβερισμός, φοβέρα λόγ. κοιν. καὶ δημ. Κύπρ.: *Φρ. Ἐν' τῆς ἀπειλῆς (εἶναι δόλιος) Κύπρ.* 2) Ραγδαία βροχὴ Ἀμοργ. Μύκ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πάρ. (Λευκ. Παροικ. κ. ἀ.) Σέριφ. κ. ἀ.: *Ἐπесе ἀπ'λή κ' ἐχάλασε τὸ χωράφι Ἀμοργ. Ἀπόψε ἔκαμε ἀπ'λή καὶ τὰ πῆρε σφάρνα ὅλα Πάρ. Θρηῆνος ἤκανε αὐτὴ ἡ ἀπ'λή Λευκ. || Φρ. Ἀπ'λή βροχὴ (ραγδαία βροχὴ, ἀντί: ἀπειλὴ βροχῆς) Γαλανᾶδ. Σήμερι εἴχαμε ἀπ'λὰ βροχὴ Σέριφ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Γεωπον. 1,14,12 (ἐκδ. Beckh) «τὴν τῆς χαλάξης ἴστησιν ἀπειλήν. Συνών. μπόρα. 3) Λάσπη ἔνεκα βροχῆς Ἀμοργ.: *Με τέτοια ἀπ'λή ἔβαλες τὰ κτήματα μέσ' ὅς τὸ χωράφι; (κτήματα = ζῶα).**

ἀπείλικτρον τό, Κύπρ. πείλικτρον Κύπρ. ἀπείλικτρον Κύπρ. ἀπείλικτρος ὁ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀπελίσσω.

Ξύλινον ἐργαλεῖον ἐκ δύο ξύλων ἐμπεπηγμένον εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐλίσσεται καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐξελίσσεται τὸ νῆμα. Συνών. *τυλιγάδι, τυλιχτάρι.*

ἀπειλῶ λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. ἀπειλῶ.

Φοβερίζω: *Τὸν ἀπειλεῖ ὅτι θὰ τὸν δειρῇ - θὰ τὸν μαρτυρήσῃ κττ. Μ' ἀπείλησε πῶς θὰ μὲ χτυπήσῃ.*

ἀπειρᾶννιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.) ἀπειρᾶννιστος Πόντ. (Κερασ.) ἀπειρᾶννιστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πειρᾶννιστός < πειρᾶννίζω.

Ὁ μὴ ὑποστάς κακουχίας, θλίψεως κττ., ἀταλαιπώρητος.

ἀπείραχτος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀπείραχτους βόρ. ἰδιώμ. ἀπείραχτος Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀκείραχτε Τσακων. ἀπείραγος Ζάκ. Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κλουτσινοχ. Λακων. Λάστ. Οἶν. Σουδεν. Τρίκκ. κ. ἀ.) — Γέρ. Κολοκοτρών. 35 Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 17 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπείραγους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνεπείραγος Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Τρίκκ. Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πειραχτός < πειράζω. Πβ. καὶ ἀρχ. ἀπείραστος.

1) Ὁ μὴ πειραχθεὶς, ὁ μὴ ἐνοχληθεὶς, ἀνενόχλητος κοιν.: *Γυναῖκα ἀπείραχτη. Δὲν ἀφίνει ἄνθρωπο ἀπείραχτο. Κάνενα σπῖτι δὲν ἄφησε ἀπείραχτο κοιν. Ὁ διάβλος οὔτε τὸ φτωχὸ τὸ γάιδαρο δὲν ἀφίνει ἀπείραγο Ζάκ. Αὐτὸς εἶναι ἀπείραχτος (δὲν δέχεται πειράγματα) Λακων. «Ὁ Πετρόμπεης νὰ μείνῃ ἀπείραγος καὶ νὰ πάῃ εἰς τὴν Μάνην» Γέρ. Κολοκοτρών. ἔνθ' ἀν. β) Ὁ μὴ προσβληθεὶς ὑπὸ πυρετοῦ Πελοπν. (Ἀρκαδ.): *Σήμερα εἶναι ἀπείραγος. γ) Ὁ μὴ δοκιμασθεὶς διὰ κόπων, θλίψεων κττ., ἀβασάνιστος Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Εἶνι ἀπείραγους ἄνθρωπους. 2) Ὁ μὴ βλαφθεὶς, ἀβλαβὴς σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) κ. ἀ.: *Δέντρο - πεῦκο ἀπείραχτο. Δὲν ἀφίνει πρᾶμα ἀπείραχτο σύνθηθ. Τὰ γεννήματα ἐφέτος ἀπείραχτα εἶν' (ὀρεκτὰ καλὰ) Χαλδ. Συνών. ἀβλαβος Α 1. Καὶ ἐνεργ. ὁ μὴ ἐνοχλῶν, ὁ μὴ βλάπτων, ἀβλαβής, ἀθῶος Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) Σῦρ. Χίος κ. ἀ.: *Ἀπείραχτος ἄνθρωπος (καλὸς) Σῦρ. Χίος. Ἀπείραχτα πουλλὰ (τὰ μὴ ἐπιβλαβῇ εἰς τὰ γεωργικὰ προϊόντα)*****

